

Oameni de odinioară

"Muritorule de rând, nu vei găsi niciodată fericirea la mica publicitate și vândută la kilogram, ci va trebui să pătrunzi sensul transcendent al vieții", obișnuiește să spună un anonim numit Ștefan.

Îl cheamă Ștefan asemenea apostolului din vechime ucis cu pietre de aceia care nu credeau în Isus.

Numele lui complet se pierde în memoria tăcerii creștinilor ce aduc mărturie despre Apostolul României Moderne, Monseniorul Vladimir Ghika.

Bunica lui, Ana Bak, trecută acum

în patria veșnică a celor din ceruri, a fost domnișoară de onoare a reginei Maria și s-a numărat printre credincioșii catolici care l-au cunoscut pe acest profet și martir al credinței.

Povestirile duhovnicești despre Vladimir Ghika și despre Toma de Aquino, spuse de bunica lui, i-au hrănit spiritual lui Ștefan copilăria, petrecută într-o vreme în care guvernau erau comuniști și atei.

A înțeles ce înseamnă să fii "catolic în spirit și inimă" și, după puterile lui limitate, a încercat să schimbe acea

vreme a gulagului.

În momente de suferință fizică și morală atroce, acest suflet nobil i-a călăuzit pașii.

Acum, în ceasuri de libertate și întoarcere la credință rostește, călăuzit de amintirea bunicii, o rugăciune pentru ca acest preot plin de har să mijlocească unirea tuturor creștinilor.

"Cuvântul s-a făcut trup" iar Monseniorul Ghika a dat mărturie prin viața și suferința lui despre Dumnezeu cel viu.

ADRIANA MACSUT

Monseniorul Ghika, despre suferință

Un capitol important al operei Monseniorului Ghika se referă la receptarea umană a suferinței și la direcțiile spirituale care trebuie să însoțească sufletele, în încercările vieții: "sensul suferinței și mijloacele de a o utiliza".

Am ales, pentru a ilustra această eternă preocupare, câteva fragmente dintr-o conferință pe care Monseniorul Ghika a adresat-o Doamnelor de Caritate din București, cu titlul "Vizitarea săracilor". Conferința este reprodusă în "Convorbiri spirituale", Ed. Dacia, 1995, tradusă din limba franceză de familia Gheorghe și Viorica Lascu. (M.F.)

Sensul suferinței și mijloacele de a o utiliza : "Punctul acesta e important, căci este totodată o cheie a existenței și una din cheile cerului."

"Sensul suferinței este sensul unui mister, altoit pe misterul însuși al vieții noastre pământești: ființe sortite fericirii, aspirând la aceasta într-un mod aproape fatal, pe de-o parte; pe de alta, un Dumnezeu de o bunătate fără margini, care nu face altceva decât să dăruiască, căruia nu-i place altceva decât să dăruiască. Și, cu toate acestea, numărul imens de dureri, mizerii, rele."

"Cei din afara adevărului creștin nu văd în misterul durerii decât întuneric și nu găsesc decât două remedii (...): disprețul de viață, dus uneori până la sinucidere și egoismul, revoltat

sau dedat plăcerilor.

Între cele două, cei ce nu doresc Cuvântul lui Dumnezeu au mai găsit o soluție pentru relele de care suferă omenirea: ceva mai puțin dăunător, dar foarte superficial (...) – filantropia

– ajutorare mecanică, făcută în raport cu mijloacele materiale și cu mizeriile omenești cele mai la vedere (foame, sete, boli, ignoranță, lipsa de curățenie sau de igienă).

Pentru creștin, suferința este în plină lumină, (...) este un mister asemănător cu cele ale credinței, din care se pot ivi binefaceri fără număr pentru viața prezentă ca și pentru cea veșnică. El o vede cauzată, în principiu, de greșeala inițială (păcatul originar) și de greșelile izvorâte din această greșeală. O vede transfigurată prin binecuvântarea mai presus de cuvinte a Mântuitorului, care a ales-o ca unica sa moștenire în această lume."

"Unica problemă a suferinței este aceasta: *Cu ce și cum poate ea să sporească împărăția lui Dumnezeu în noi și în jurul nostru?*"

"Cele mai umile suferințe ale noastre, chiar cele mai străine de măreția lui Dumnezeu, pot

și trebuie să-i fie oferite lui. Odată oferite lui Isus, ele încetează să ne mai aparțină, pentru a fi ale sale. Odată ale sale, ele au o valoare care ne depășește. Ele sunt în stare, amestecate cu ale sale proprii, cu amărăciunea Crucii sau cu cea de pe Muntele Măslinilor, să schimbe fața lumii."

DIETRICK BOUTS, Sec. XV, Granada, Capela Regală